

Rhodos 2013 Deel 1

Onze vakantie begint zoals gewoonlijk. Peter doet niet anders dan boodschappen doen en ik draai nog wat wasjes en maak de koelkast zoveel mogelijk leeg. Hoewel wij maar 14 dagen weg zijn, blijven de voorbereidingen dezelfde.

Hoewel wij elk recht hebben op 20 kg bagage voor het ruim en ook voor 7,5 kg handbagage, besluiten we maar 1 grote koffer en 1 kleinere mee te nemen. Voor de handbagage 1 koffertje voor de medicijnen en de fototas van Peter.

Peter heeft speciaal een middagvlucht geboekt, zodat wij ons niet hoeven te haasten. Wij vliegen met Transavia Boeing 737-800, een vliegtuig met twee rijen van 3 stoelen. We vertrekken vanuit The Hague Rotterdam Airport met bijbetaling! Via Schiphol zien wij het helemaal niet zitten vanwege de files.

Patrick komt ons al om 13.15 uur afhalen, want voor hem is het een werkdag.

Op het vliegveld aangekomen nemen wij afscheid van Patrick die ik een lempert meegeef. Bij de incheckbalie begint het gedoe. Terwijl Peter aan het delibereren over onze zitplaatsen in het vliegtuig, wordt eerst de bagage een voor een gewogen en het gezamenlijk gewicht bij elkaar geteld. Nu moet ook de handbagage apart worden

gewogen. Oh djee! Plotseling mis ik mijn handtas. Die ligt nog maagdelijk op de vloer in Patrick's auto! Peter belt Patrick die al bijna thuis is. Na een kwartier is Patrick terug en ik geef hem nog een lempert die eigenlijk voor mij is bedoeld.

Wat een vertoning! Wij zijn al gewend aan de verkleedpartij bij de controle. Mijn handtas heb ik maar in het medicijnkoffertje gedaan. Het moet niet gekker worden! Het fototoestel moet uit de fototas worden gehaald en in een apart bakje worden gelegd. Mijn gehaakte stola die ik over mijn colbertje aan heb, moet ook in een ander bakje. Dat wordt ook als gevaarlijk beschouwd, want stel dat ik een geladen pistool bij me heb. Ik heb van te voren de riem van mijn spijkerbroek al afgedaan vanwege de metalen sluiting en bij de

spullen in het bakje van Peter gedaan, zodat er geen belletjes zullen rinkelen wanneer ik door de controlepoort ga. Wanneer wij eindelijk de douane zijn gepasseerd, haal ik mijn handtas uit de medicijnenkoffer.

Op het terras van het vliegveld geniet ik van een glas wijn en mijn sigaretje.

Er komen wat vliegtuigen aan en de onze vertrekt pas om 17.00 uur. Wij hebben alle tijd. Het is mooi weer en even genieten wij van het zonnetje uit de wind, welteverstaan. Ik verheug mij enorm op deze korte vakantie, all inclusive. Ik hoef dus niets te doen. Wat heerlijk allemaal.

Wij zitten elk apart aan weerszijden van het pad in het vliegtuig bij de nooduitgang. De stewardessen zijn fors en groot zodat ze de ingang naar het toilet min of meer blokkeren.

Peter is op de geintoer, want toen de luxe spullen aan de beurt zijn, zeg ik tegen hem: 'vroeger kreeg ik nog wel eens wat van je (parfum). Hij zegt: 'ja, maar nu is het later.....'

Op het vliegveld van Rhodos mag ik doorlopen van Peter terwijl hij de bagage van de band haalt. Het is daar heel druk. Ik zie overal personen met bordjes die mensen moeten ophalen of van reisbureaus. Die van ons zie ik nergens en ik ga maar naar buiten om een sigaretje te roken met het medicijnkoffertje dat ik bewaken moet met mijn leven. Daar zie ik verschillende bussen staan en ik weet niet in welke bus wij moeten stappen. Een aardige mevrouw die groter is dan ik, kijkt met mij mee waar Peter blijft.

Uiteindelijk komt hij eraan en weet ook niet wat te doen. Met hem ga ik mee de aankomsthal binnen. Een aardige Griek

zegt dat de persoon van ons reisbureau in dat hoekje zit, maar daar is niemand te vinden. Bijna alle passagiers zijn inmiddels vertrokken.

Inmiddels is het aardig donker geworden buiten. Peter belt naar het kantoor van onze reisorganisatie ter plaatse.

Het is onduidelijk of wij met de bus (welke?) mee moeten gaan of met een taxi naar het hotel. Even later komt een taxichauffeur naar ons toe met de vraag of wij naar Doreta Beach in Rhodos moeten. Opgelucht stappen wij in de taxi, wat een luxe.

Genieten van het uitzicht kunnen wij niet zo in het donker, maar al na een kwartier stoppen wij voor een enorm wit gebouw en ietwat gebroken lopen wij naar de incheckbalie. We worden direct ‘geringd’ ten teken dat wij in het goede hotel zitten. Na wat formulieren overlegd te hebben, krijgen wij de sleutels van onze kamer op de eerste etage. Ik gooi de spullen

op het bed en open de terrasdeuren. Mijn hemel!!!

Wij hebben een gedeeld terras met onze burens en behalve dat, geen uitzicht alleen maar muren om ons heen.

Ik ga onmiddellijk naar de incheckbalie en maak een scène van hier tot ginder. Liever nog slaap ik buiten, zeg ik tegen de aardige receptioniste dan in die kamer te overnachten. Ik maak het zo erg dat ik dreig flauw te vallen en zak zowat door mijn voegen. Daar schrikt ze toch wel erg van. 1 nachtje maar, zegt ze kalmerend. Morgen krijgt u een andere kamer. Zet de airco maar aan en drink een drankje, daar knapt u van op. De bagage kunt u in een aparte kamer vlak bij de receptie stallen. Ze spreekt overigens Engels en dat is wel makkelijk.

Op de kamer bespreek ik opgewonden de situatie met Peter. Hij is altijd veel kalmer dan ik. Nu ja, zegt hij, ‘één nachtje’ daar komen wij wel overheen. Ik heb in het verleden al tussen ‘muren’ moeten slapen en dat wil ik persé niet, sputter ik tegen.

Gelaten gaan wij op zoek naar ons drankje. De eetzaal is al gesloten en wij gaan naar de achterkant van het gigantisch hotel. Het is inmiddels al 22.00 uur.

Bij een gezellig optrekje aan de achterkant van het hotel bestellen we wat en kopen tegelijkertijd een fles water voor tandenpoetsen e.d. Er zijn stoeltjes en tafeltjes, aan de bar

hangen mensen rond die een vreemde taal spreken. Ik bestel een rode wijn (tenminste dat moet er voor doorgaan) en Peter coca cola tic.

Op de kamer gekomen, weigeren wij beiden een bad of douche te nemen, want die was te smerig voor woorden. Peter opent een van de koffers en vist mijn ponnetje eruit, evenals de spullen om onze tanden te poetsen. De badkamerdeur moet gesloten blijven, want het douchegordijn zit vol met een soort vliegje. De terrasdeur wordt goed afgesloten en de gordijnen potdicht.

Het matras is te klein voor het bed en natuurlijk heb ik haast geen oog dichtgedaan.

Voordat wij gaan ontbijten eerst langs de balie om te informeren over de nieuwe kamer. De receptioniste geeft ons de sleutels van een maisonnette kamer op de begane grond. Grandioos! Prachtig uitzicht op de tuin.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenkhuizen

